

“Si et plantejges la carrera musical com una escalada, t'estrelles”

Els Pets ja tenen nou disc, ‘Respira’, un recull de dotze temes que aspiren a ser, com l’aire, “bàsics i senzills, però imprescindibles”. Amb aquests, el grup de Constantí reneix deprés del to melangiós i intimista que va marcar el seu treball anterior, ‘Sol’.

“Ara la modernitat musical significa mirar-se la punta dels peus mentre toques i no dir ni gràcies en acabar una cançó”

En l’argot musical, una cançó respira quan entra bé i no enfarfega. I, en la vida, quan s’obren les portes i es deixa passar aire fresc. Després de l’esclat del *Bon dia* i d’un *Sol* “introspectiu i molt claustrofòbic”, el nou treball d’Els Pets, *Respira*, treu cap el pròxim 4 de maig a les botigues de discos i, en directe, com mana la tradició, a Bellpuig d’Urgell el dia 26. A l’àlbum, el grup de Constantí ja no retrata la gent del carrer ni es mira el melic: simplement, s’implica en allò que veu.

—“Vull estar content i cridar i riure, però també sóc conscient que vull canviar les coses que m’amoïnen per estar content.” Això vol dir que, després de quinze anys, la filosofia Pets es manté incòlume?

—Exacte. Aquesta tornada és una mica la filosofia del grup. Nosaltres reivindicuem una felicitat adulta, segons la qual el món sovint t’aboca a la infelicitat o al desànim però hi ha d’haver la voluntat de sobreposar-se als entrebancs i aconseguir ser feliç. I la manera de ser-ho és ser conscient del que t’amoïna i lluitar per canviar-ho. Com deia el company i mestre Llach, “amb el somriure, la revolta”, és a dir, no per voler canviar el món has de perdre les ganes de ser feliç i riure i passar-t’ho bé.

—Però continueu essent un grup de festa major –com de vegades se us ha qualificat– o ja es nota el pas dels anys?

—És que a nosaltres aquest qualificatiu –que ens han posat de manera despectiva– no ens molesta gens. Les festes majors són molt vàlides i molt dignes, t’apropen arreu dels Països

Catalans, a poblets petits, que si no fos per la festa major, no tindrien la infraestructura per poder-t’hi dur en concert. Si el que es vol dir és que som un conjunt que proposa espectacle dalt de l’escenari, doncs és veritat: ens agrada oferir alguna cosa més; en el fons, allò que a nosaltres ens agradaria veure quan anem a un concert. Perquè, si no, t’escoltes el disc a casa i ja està. Però hi ha molts grups que això no ho tenen clar: ara la modernitat musical significa mirar-se la punta dels peus mentre toques i no dir ni gràcies en acabar una cançó, perquè fa poc modern.

—En aquest disc, als seguidors, els doneu una mica més del mateix o hi ha coses noves?

—Se suposa que no els dones més del mateix; si no, no fas el disc. Però fa de mal dir que ho diguem nosaltres. És com quan et pregunten: “El disc és bo?”, i tu penses: “Home, a mi, m’agrada.” Si no m’agrada a mi... En aquest disc hi ha moltes coses diferents i d’altres que continuen un fil argumental. Quan parteixes de la base que els teus últims discos han estat els més venuts (*Bon dia*) i els més guardonats per la crítica (*Sol*), també seria una mica estúpid tancar la línia musical i fer heavy metal i hip hop. El que passa és que en aquest treball hi ha canvis obligats: el productor de sempre, el Marc Grau, no hi és.

—I en què es percep aquest canvi de productor?

—Quant a l’aspecte tècnic, Brad Jones ha manipulat molt el baix i la bateria i, en canvi, ha deixat molt netes les guitarres. La gent notarà que

"Reserva natural de Catalunya, ja vam ser-ho, i no en tenim més ganes. Que només quedi un grup amb vendes massives en català diu molt poc a favor de la salut cultural del país."

és molt més fresc, alegre i espontani que els anteriors. El Brad ens enganxava molt: ens deia que no ens gravava i ho feia, i això ha fet que toquéssim menys tensos. La seva frase durant la gravació va ser que volia un so real, i si això significava no sonar tan perfectes, no passava res.

—Per trobar un bon productor, cal anar als Estats Units?

—No, cal tenir clar el que vols. Llavors busques la persona que tingui el perfil adequat a les teves exigències, i si això significa anar a Nashville, hi vas, i si cal anar a Palafrugell, el mateix. Però que el nostre productor sigui nord-americà és anecdòtic: el més normal, per la música que fem, és que l'haguéssim agafat anglès. Volíem una persona que tingués referències semblants a les nostres, que fos multiinstrumentista, arranador, que no estigués molt allunyat de la nostra generació, que les seves referències musicals es basessin en el pop dels seixanta, i tot això ho complia ell perfectament. És una persona encantadora i molt oberta i, a més, la manera que va tenir de fer el disc ens va omplir de satisfacció. I és que va dir que no volia saber res de nos-

altres; només volia escoltar les dotze cançons i, si li agradaven, diria que sí, i si no, doncs no. No volia saber qui érem ni quants discos veníem.

—Heu aconseguit els favors del públic, i també, els de la crítica. Ara què?

—Ara cap avall; ara ja no queda res més. Si et plantejes la carrera musical com si fos una escalada, acabes esquizofrènic, al psicòleg o t'estrelles completament. No pots pretendre que cada disc vengui i tingui més reconeixement que l'anterior, perquè és impossible: el mercat és el que hi ha i tampoc hi ha gent que consumeixi productes autòctons en la nostra llengua —perquè les circumstàncies sociopolítiques no t'aboquen a l'optimisme—. Però sí que ens posem un repte personal, que és fer un disc del qual n'estiguem tant o més orgullosos que de l'anterior. Però si ven menys no passarà absolutament res. Tampoc no ens agrada aquesta mena d'obligació de dir que l'últim disc és el millor. Hem fet un disc d'Els Pets, amb les nostres mancances i tal com som.

—Ara que es compleixen deu anys del mític concert de rock en català al Palau Sant Jordi...

—Ja? Però com passa el temps!

—... Sembla que vosaltres sou l'únic grup que encara respira. Això us genera molta responsabilitat?

—Ah, no, cap ni una. Reserva natural de Catalunya ja vam ser-ho durant una temporada i no en tenim més ganes. Nosaltres som un conjunt de música popular, i si som els únics que encara respirem, n'estem orgullosos i superagraïts. Ara, ens agradaria no ser-ho: que només quedi un grup amb vendes massives a Catalunya ens interessa moltíssim per les a nostres butxaques, però diu molt poc a favor de la salut cultural del país.

—Alguna vegada heu dit que "fa temps que el rock català fa pena".

—Sí, perquè ens sap molt greu aquesta anormalitat de la nostra cultura, en què no hi ha varietat ni relleu generacional i en què els grups que puguen no tenen el suport que caldria. Hi ha conjunts que surten que estan molt bé, però no acaben de quallar en el mercat més massiu. Només hi ha tres o quatre grups que poden viure de la música. Som un país petit i minoritzat. I això amb la cultura es nota encara més. Si parteixes de la base que el mercat espanyol no entra en la música feta en català, encara és més trist que dins del mercat de parla catalana no tinguem cap contacte amb el País Valencià, que sigui tan complicat de ser-hi.

—Gossos diuen que, tot i que el seu públic és aquí, el fet d'haver fet un disc en castellà els permet poder presentar el seus discos —en català— a Madrid. A vosaltres aquesta idea no us tempta.

—No ens tempta perquè aquest és un raonament pervers. I no ho dic pels Gossos, que són gent encantadora i no gens perversa. El fet d'haver de canviar de llengua per tenir una presència en un altre lloc pressuposa que la situació anormal, que és la dels altres, l'hem de solucionar nosaltres, que som normals. I en aquesta dialèctica, no hi entrem, i menys quan la gent està superacostumada a escoltar músiques en moltíssimes llengües sense saber què li diuen les lletres.

XXX PREMIS OCTUBRE

València, del 23 al 27 d'octubre del 2001

XIV Encontre d'Escriptors

AMIR I DEVA. La generació de la República

i la generació dels Octubre

Simposi Internacional

De la Corona d'Aragó a la Itàlia del Renaixement

VII Congrés de Pensament

GLOBALITZACIÓ. Economia, política i cultura

X Congrés de Mitjans de Comunicació

INTERNET. El català a la xarxa

TIPUS DE MATRICULES:

1. Públic en general

Modalitat única: 12.000 ptes. Inclou els drets d'inscripció, el material informatiu del congrés escollit i un certificat d'assistència lliurat per la Fundació Ausiàs March.

2. Estudiants universitaris

Modalitat A: 6.000 ptes. Inclou els drets d'inscripció, el material informatiu del congrés escollit i el certificat d'assistència atorgat per la Fundació Ausiàs March. Per un acord de la fundació amb la Universitat de València, aquesta pot emetre un certificat d'Extensió Universitària a tots els assistents. L'import d'aquest certificat, si es desitja, ha de sumar-se al preu de matrícula.

Modalitat B: 25.000 ptes. Inclou els drets d'inscripció, el material informatiu del congrés escollit, el viatge, l'allotjament, la manutenció i el certificat d'assistència que atorga la Fundació Ausiàs March. Aquesta matrícula sols pot gestionar-se a través dels acords establerts per la Fundació amb les universitats respectives.

NOTES IMPORTANTS:

·Places limitades

·Moltes Universitats convaliden l'assistència als congressos per crèdits acadèmics de lliure configuració. Informeu-vos-en!

·El termini de preinscripció s'obre l'1 d'abril i finalitza el 30 de juny del 2001

INFORMACIÓ:

Fundació Ausiàs March - Baró de Cúrcer, 40, 7è, p. 14 - 46001 València
Telèfon: 963532407 - Fax: 963510036 - <http://www.premisoctubre.com>

Ens agradaria donar-nos a conèixer a tot el món, però tal com som, que és en català. No perquè el castellà no ens agradi, sinó perquè el que no farem és renunciar a la nostra manera de ser per poder arribar a una persona que no fa el mínim esforç d'intentar entendre'ns com som. Aquest públic no ens interessa en absolut.

—Heu confessat que de joves éreu massa dogmàtics, donàveu massa lliçons i de la política en fèieu una bandera. Es pot dir que ara feu una música menys activista?

—L'activisme té moltes maneres d'expressar-se. La persona que només el veu en una lletra quan parla de Catalunya, el català i la relació amb Espanya és molt estreta de mires, s'ho hauria de fer mirar. En aquest disc es diu que dins d'Espanya no hi tenim res a pelar, però també es parla de racisme, d'aquesta societat que amaga els avis com si fossin mobles vells, del masclisme, de la globalització... El nostre activisme ha canviat perquè al principi parlàvem només de la llengua. Algú ens diu que ens hem tornat més *lights*, però nosaltres creiem que no. S'ha de ser conseqüent: si tens inquietuds i voluntat de militància, s'han de manifestar en tots els aspectes socials.

—Conegudes les vostres *filles* monàrquiques, no us estranyarà que us preguntí per les declaracions del rei el dia de Sant Jordi.

—Que es digui que l'espanyol no és una llengua imposada... I no només pels catalans: m'agradaria que anés a Sud-amèrica i tingués els collons de dir-ho amb cara seriosa davant de la població indígena, no d'un país, sinó d'un continent sencer. Mira, perquè vénen d'una persona, pobre, que ni es fa els discursos ni amb prou feines llegeix amb una mínima dicció... El tema de la monarquia és tan ridícul i anacrònic que, si no fos perquè els paguem els iots, seria per riure molt. Es clar que és un tema tabú de què no es pot riure...

Núria Zayas